
Csengery Kristóf

PERUIAK AZ ALULJÁRÓBAN

Leszállva a villamosról a Kálvin téren,
hallom, amint egy lány azt mondja egy
fiúnak: katarzis. Villamoson igen ritkán
találkozom ezzel a szóval. Inkább más
szavak csapódnak hozzám, ezeket most
nem sorolom el. Később, az aluljáróban

a peruiak. Jó látni őket a tarka ruháikban,
jó hallgatni a zenéjüket – dobok és pánsíp,
aprócska és nagyobb gitárok. Ha nem kell
sietnem, megállok, nem megyek közel, de
távolról hosszan figyelem a zenekart. Nem
tudom, vajon nem fáznak-e. A hazájukban

szoktak-e fázni. Én a hazámban vagyok és
fázom. Lényegében állandóan fázom, rövid
kihagyásokkal. A szemem az utóbbi időben
érzékeny lett a hidegre: a könnyeim most is
folynak, péntek délben egykor sírva loholok
az aluljáróban a Múzeum utca felé.

TISZTÁS, KABÁT, TÁSKA

Miért akarta elmesélni, mondd,
miért, az álmát, azt, amelyben én is
ott mentem mellette az erdei
úton? Vitába bonyolódtunk, erre
emlékezett, s én igazságtalan
voltam hozzá – mármint álmában. Oly
szemrehányón idézte fel a képet,
az érveket és a hanghordozást,
a csöppnyi tisztást, amelyre kiértünk,
a zöld kabátot, vállamon a táskát,
hogyan szinte fájt. Ezek szerint ilyen
is van: nem jártam ott – és mégis ott
jártam. És megbántottam. De miért
mesélte el? Talán engesztelést várt?

DAL A NÉVRŐL

Egy forma vár. Üres, akár a lelkem.
Kétféle úr egymásért mit tehet?
Mínusszor mínusz, az plusz – énekelnem
ha érdemes, tán ezt a képletet.

Én kedvelem a formát – az való
nekem: enyésző testnek karcsú láda,
mely összetartja benn a porladó
maradványt, s rá van írva oldalára

a név, amely mindennek kezdete,
s mindennek végzete. A forma, tisztán.
Éppúgy üres, mint én. Úgy van tele,
ahogy az életem. Izolda, Trisztán.

Demény Péter

BÚCSÚ

Amikor már mindent elmondott,
mikor már leszögezte, hogy nem akar becsapni,
de talán mégis jó lenne, ha,
mikor már azzal is tisztában voltam, hogy szeretne még,
csak hogy azonban nem szeretne mégsem,
mikor már mindent értettem,
mikor már elnézést kért, hogy ki kell tennie,
de tényleg nincsen több méz és több kávé,
s neki most már tényleg menni kell,
mikor már mindketten a kabátunkért nyúltunk
és búcsúztattuk a rövid sokatígérést –
nagyot sóhajtott, és megadóan,
ahogy csak a nők tudnak sóhajtani,
mintha minden fegyvert egyszerre tennének le,
és mégse hallatszik a féktelen robaj –
karomba omlott, s elbúcsúztunk megint.